ჯერჯერობით - ბრინჯაოს მედლები!

თბილისი. “ლოკომოტივის” სტადიონი. 8 ნოემბერი.

“დინამო” (თბილისი) _ “დინამო” (მინსკი) _ 2:0 (0:0).

თბილისი: გოგია, ძოძუაშვილი, ჭელიძე, ხურცილავა, პეტრიაშვილი, გავაშელი, მ. მაჩაიძე, ასათიანი, გუცაევი, გ. ნოდია, ლ. ნოდია.

მინსკი: ვერგიენკო, ბელოუსი, გირკო, სლოვაკი, კუზნეცოვი, კურნევი, ბოგოვიკი, პავლენკო (პოპკოვიჩი), ვასილიევი, ფორონინი, სახაროვი.

მსაჯი: ვ. ჟარკოვი (მოსკოვი).

თბილისის “დინამო” 8 ნოემბრის მატჩისთვის კონკრეტული, სავსებით გარკვეული დილემის წინაშე იდგა: მას უნდა მოეგო თამაში, აუცილებლად მოეგო. ეს 2 ქულა დღის წესრიგიდან ხსნიდა ყოველგვარ სათუო საკითხს ბრინჯაოს მედლების თაობაზე. 35 ქულა ის გამსვლელი ბალი იყო, რომელიც უზრუნველყოფდა საპრიზო ადგილებს და, ამასთან ერთად, გაისად უეფა-ს ტურნირში მონაწილეობასაც. მართალია, მატჩის ფრედ დამთავრების შემთხვევაში კიდევ რჩებოდა სხვადასხვა ვარიანტი, მაგრამ სავარიანტოდ არავითარ შემთხვევაში არ შეიძლებოდა საქმის მიგდება _ საჭირო იყო მხოლოდ 2 ქულა.

ასეთი სატურნირო მდგომარეობა და პერსპექტივები თბილისის დინამოელებს აიძულებდა ებრძოლათ მთელი შესაძლებლობით, ძალთა სრული მობილიზაციით. გუნდმა ასეც ითამაშა, მაგრამ სტუმრებმა ზუსტად ასეთივე მონდომება და თავგანწირვა გამოიჩინეს. რამ აიძულა მინსკის “დინამო” ასეთი თავგამოდებით ებრძოლა? ძნელი სათქმელია. შეიძლება იმ საეჭვო პერპექტივამ, რომელიც მას ჰქონდა პირველ ხუთეულში მოსახვედრად, ან, საერთოდ, სპორტულმა ინტერესმა. ფაქტი კი ფაქტია: მინსკელები ისევე საბრძოლოდ იყვნენ განწყობილი, როგორც წინა მატჩში, როცა ვოროშილოვგრადში დაამარცხეს სსრ კავშირის ახალი ჩემპიონი “ზარია”.

თბილისელთა იოლ მოგებას ამ მატჩში, რა თქმა უნდა, არავინ ელოდა, მაგრამ ასეთი გააფთრებული წინააღმდეგობა კი მოულოდნელი იყო. თბილისელებმა ისეთი მძლავრი იერიშებით დაიწყეს თამაში, რომ სტუმრებს თითქმის არ დაუტოვეს მდგომარეობის ხსნის არავითარი იმედი, მინსკელები კი, მეკარიდან მოყოლებული, დაუღალავად იგერიებდნენ ამ შტურმს, მოძრაობდნენ, იბრძოდნენ. განსაკუთრებით ძლიერი იყო დატვირთვა მარჯვენა ფლანგიდან გუცაევის, გავაშელის, ძოძუაშვილის, ასათიანის, მაჩაიძის მხრივ. შეტევაში ნახავდით ჭელიძესაც, ხურცილავასაც, მაგრამ სტუმართა ბასტიონები შეუვალი იყო. 15-20 წუთის მანძილზე მეტოქის კართან ათიოდე კუთხური მიაწოდეს, ბევრი სახიფათო მომენტი შეიქმნა უშუალოდ გარღვევებისა და კომბინაციების შემდეგაც, ორჯერ ლ. ნოდიას მიერ მარცხენა ფრთიდან მოწოდებულ ბურთს თითქოს შედეგი უნდა მოჰყოლოდა, მაგრამ გოლი არ ჩანდა და მასპინძლებს ისევ და ისევ თავიდან უხდებოდათ იერიშების წამოწყება.

ამ შეტევებს ბევრი ძალა და ენერგია დასჭირდა, ამიტომ ბოლო 15 წუთს თბილისელებმა ოდნავ შეანელეს ტემპი და მაშინვე სახაროვმა, ვასილიევმა, ბოგოვიკმა არ დააყოვნეს საპასუხო კონტრიერიშები.

მდგომარეობა უკიდურესად დაიძაბა. შედეგის მიღწევა საჭირო იყო მაშინვე, როგორც კი თამაში განახლდა შესვენების შემდეგ. თბილისელებმა ეს არ დააყოვნეს და შეტევაც ახალი ძალით გაჩაღდა. ვის არ ნახავდით სტუმართა საჯარიმო მოედანთან _ ნახევარმცველებსაც, მცველებსაც, მაგრამ გავიდა 5, 10, 15 წუთი, გოლი კი კვლავ არ ჩანდა.

ამ კრიტიკულ სიტუაციაში გადამწყვეტი სიტყვა თქვა ჭელიძემ. 63-ე წუთზე გ. ნოდიას წინააღმდეგ უხეში თამაშისთვის კარიდან დაახლოებით 25 მეტრის მანძილზე საჯარიმო დაინიშნა. ასათიანმა ბურთი ჭელიძეს გაუგორა და ამ უკანასკნელის უძლიერესმა, ზუსტმა დარტყმამ პირველი წარმატება მოუტანა ჩვენს გუნდს. ვერგიენკომ ბურთი დაინახა, გადახტა კიდეც, მაგრამ მისი აღება შეუძლებელი იყო.

სტუმრები კარგა ხანს კვლავ ცდილობდნენ ეხსნათ მატჩი, მაგრამ, როცა 79-ე წუთზე ასათიანისგან მიღებული ბურთი გავაშელმა ძნელი მდგომარეობიდან ზუსტად გაგზავნა კარის შორეულ კუთხეში, ყველაფერი ნათელი შეიქნა. თბილისის “დინამომ” გაიმარჯვა და საბოლოოდ დაიმტკიცა III ადგილი წლევანდელ საკავშირო ჩემპიონატში, თუმცა, შეიძლება მოხდეს ისეც, რომ კიეველთა წარუმატებლობის შემთხვევაში ბრინჯაოს მედლები ვერცხლად იქცეს. საამისოდ კიევის “დინამომ” სამ დარჩენილ მატჩში 2 ქულა უნდა დაკარგოს. შეუძლებელი კი, როგორც იტყვიან, არაფერია...

რ. ქორიძე.

“ლელო”, 10 ნოემბერი, 1972 წ.